

Türkiye İşçi Partisi
İstanbul il başkanlığı
Sayı: 70/I

22. 11. 1970

B A S I N B Ü L T E N İ

Türkiye İşçi Partisi genel başkanı Behice Boran TİP İstanbul il örgütünün yeniden kurulması münasebetiyle Partililere hitaben aşağıdaki konuşmayı yapmıştır.

T.İ.P. Genel başkanı Behice Boran, partinin İstanbul il merkezinde yapılan toplantıda partililere, partinin bu dönemdeki görevleri ve çalışma yöntemlerini anlattıktan sonra iç politika durumuna geçmiş ve bu konuda özetle şöyle demiştir:

"Türkiyede demokratik, parlamenter sistemin aksaklıkları, eksikleri ve burjuvazinin egemenliğini, -çok partili diktatorya-sınısürdürme niteliği üzerinde çok şey söylendi ; Hepsi de doğrudu ne varki, bugün durum bu çizgiyide aşmıştır: Türkiye ap-açık faşist bir uygulamanın içine girmiştir. Faşizmin iki kesisin kastası vardır: 1) Örgütlenmiş açık teröre dayanması; 2) Bu örgütlü açık terörün işçi sınıfını, onun demokratik hak ve özgürlüklerini, politik ve ekonomik örgütlerini baş hedef alması ve bununla birlikte tüm demokratik özgürlükleri ve hareketleri ortadan kaldırması veya kaldırmaya yönelmesidir. Faşizmin yakın tarihte iki çeşidi görülmüştür. Birincisinde çok partili parlamenter rejim bütün demokratik hak ve özgürlüklerle birlikte ortadan kalkar: Hitler Almanyası, Musolini İtalyası, Franco İspanyası; ve şimdi cunta Yunanistanı bunun örnekleridir. İkincisi de, çok partili parlamenter rejim-İşçi sınıfı partisi hariç-bu dış görüntü olarak sürdürülür. Bu ikinci çeşitte, iktidar doğrudan bir müdahale yapmıyor tavrı takınır, ama el altından desteklediği, körüklediği, örgütlediği, silahlandırdığı güçler işçi sınıfına, tüm ilerici ve devrimcilere, demokratik mücadele veren halk kitlelerine yüklenir, göz dağı verip sindirme, çalışır. Cunta öncesi Yunanistan'da Karamanlis demokrasisi bu çeşit bir faşizimdi.

Bugün Türkiye'de bu ikinci çeşit faşizm uygulamasına geçilmiştir. Bir yandan (Resmi) komandolar, yani askeri komandolar doğu ve güneydoğu illerinde anayasa ve insanlık dışı usul ve muamelelerle açık bir terör uygulamasına geçmişlerdir. İşçi sınıfının ekonomik ve politik hareketi, sosyalist hareket daha gelişip güçlenince askeri komandoların bu hareketleri bastırmak içinde kullanılmak isteneceği, bunların bu çifte maksatla yetiştirilip hazırlandığı bellidir.

nitekim sıkı yönetimden sonra İstanbul'a askeri komandolar getirilmiştir. Öte yandan (gayri resmi) komandolar, öğrencilikle ilgi ve ilişkileri şüpheli guruplar gece yarılari silahlar patlatıp, pencere camları kurşunlayarak, başkanlar yapıp sıkıştırdıkları yerde üniversiteli gençleri vurarak ortalıkta pervasız ve küstah halde kol geziyorlar. İktidar kendisi doğrudan işe karışmayıp -solcu-öğrencileri -sağcı-öğrencilere kırdırtmak, böylece öğrenci hareketini bastırmak politikası güdüyor.

İşçi sınıfına ise iktidar önce başka bir usül uygulamak istedi. İşçi sınıfı en korktuğu güç olduğu için ona açıktan (komando terörü-uygulamaya cesaret edemedi. İşçi kitaba uydu-rup sözde kanun yolundan meseleyi halletmek istedi. 274 ve 275 sayılı tadil tasarılarını B.M.M. den geçirip ilerici, devrimci sendikaları ortadan kaldırmak, işçi sınıfının ekonomik mücadele hareketini işbirlikçi sarı sendikalar örgütü TÜRK-İŞ'in tekeline ve güdümüne sokmak suretiyle işçi sınıfını kontrol ve baskı altına almak yolunu denedi. Bu arada A.P. iktidarı yedi defa yedi ayrı dosya ile Anayasa mahkemesine işçi sınıfımızın biricik örgütü T.İ.P. aleyhine müracaat'ta etti; Dosyaların hepside gayri ciddi bulunarak reddedildi. Parti bunlardan ve örgütlerine, toplantılarına yapılan terörist saldırılardan yılmaksızın mücadelesini sürdürdü. ve sonuna kadar sürdürecektir.

Sendikal hak ve özgürlükleri anayasaya aykırı kanunlar çıkartarak kısıtlamak, yok etmek girişimine işçi sınıfımızın tepkisi sert oldu. Bu tepki üzerine -15, 16 haziran direnişi- ve de sıkı yönetimden istenilen sonuç alınamayanca, işçi hareketlerine karşı da örgütlü açık terör uygulamasına geçildi. İstanbul'da Gislaved, Adana'da Bossa olayları bunun ilk örnekleridir. Hedef her ne pahasına olursa olsun işçi sınıfımızın bilinçlenip örgütlü, etkin bir ekonomik, hele politik bir güç haline gelmesini önlemektir.

İstanbul'a askeri komandolar getirilmesini, Gislaved ve Bossa'da yer alan kanlı olayları bu açıdan görmek ve değerlendirmek gerekir. Yani örgütlü açık teröre, açıkça faşist yönetime geçiş açısından Bossa'da -Polis ölçüyü aştı, görevini aştı- denildi. Mesele bu kadar basit değildir. Güvenlik kuvvetleri, anayasave bunun gereğince devletın tarafsız, düzenleyici bir aracı gibi değil iktidar-Türk-İş, Patronlar-üçlüsünün hınçlı, intikamcı vurucu gücü olarak iş gördü. Ve polis terörü ile birlikte Bossa'da ilk defa işçileri, yine işçilere kırdırtmak taktiği denendi. Türk-İş'in olayın hemen ertesinde yayınladığı tehdit dolu bildiri, işçilerin haklı direnişini kırmak için bundan böyle bu usülün uygulanmak istendiğinin bir belirtisidir.

Öğrenciyi öğrenciye, işçiyi işçiye, bir halk kitlesini diğerine kırma
racaksın! Gerçek güçlerini, tarihsel görevlerini bitirmiş egemen sınıfların ve iktidarlarının değişmez politikasıdır bu.

Ama işçi sınıfımız bu oyunlara gelmeyecektir. Örgütlü açık terör karşısında, faşizm karşısında sinmeyecek
rilemeyecektir. 15, 16 Haziran direnişi, gıslama ve Bossa olayları
birinden kopuk münferid olaylar değildir; Bir bütün ve bir bütün
rak işçi sınıfımızın haklarına sahip çıkmada, bunları korumada
cadele azminin ve gücünün göstergesidir. (Haklarını kanun yolunda
alsınlar) demagojisiyle mesele ört-bas edilemez. Anayasanın sende
hak ve özgürlüğe ilişkin 46 ve 47 inci maddelerini ihlal edenler
nundan söz edemezler. Anayasayı ihlal suçunun doğurduğu tepkiler
yani işgallerin kanuna uygun olup olmadığını tartışmak bile abes
Anayasayı ihlal edenler hesap vermek durumundadırlar.

İşçi sınıfı direnişi devam edecektir. 274 sayılı kanun uygulamada kaldıkça, 275 sayılı kanun tasarısı geri çekilmedikçe, en bilinçli ve mücadeleci işçiler işlerinden çıkarıldıkça işçiler direnecektir, işçi sınıfımız, dayanışma ve genel grev dahil hak ve özgürlüklerine gerçekten sahip olana kadar mücadele edecektir.
İşçi sınıfımızın mücadelesi, sömürünün her şekli, insanın insana kulununun her şekli son bulana kadar işçi sınıfının önderliğinde tüm köylü kentli emekçilerin, tüm halkların, din ve mezhep topluluklarının eşit, özgür, kardeşçe bir arada yaşayacakları düzen gerçekleşene kadar sürecektir. Bu toplumların gelişme kanununun kaçınılmaz gereğidir. Toplumsal gelişmenin işçi sınıfına verdiği tarihsel misyondur.

Bu gereği bilmeyenlerin veya bilmemezlikten gelenlerin vay haline !

İşçi sınıfı ve onun mücadelesi tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ve hareketlerin teminatıdır. Bütün yurt sevarler, ilericiler, devrimciler, sosyalistler! faşizme karşı ve onun işbirlikçileri ve onun destekçisi emperyalizme karşı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için güçlerimizi birleştirelim.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
İSTANBUL İL BAŞKANLIĞI
BASIN BÜROSU

9/11